

ΤΑ ΠΑΤΗΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΟ ΚΟΣΜΟΙ ΣΕ ΠΟΛΕΜΟ

Επειδή συνηθίζεται διάφοροι να μασάνε τα λόγια τους σε τέτοια θέματα, να το πούμε καθαρά: Εμάς τα Πατήσια μας αρέσουν όπως είναι! Οι παρέες στις πλατείες, τα γκραφίτι στους τοίχους, τα μεταναστομάγαζα, τα οπαδικά συνθήματα, οι γυναίκες με τις μαντίλες - όλα! Στα χρώματα, τις γλώσσες και τις κουλτούρες των γειτόνων και των γειτονισμών μας βλέπουμε μια σημαντική δυνατότητα της τάξης μας να βάλει εμπόδια στα σχέδια του ελληνικού κράτους: στο σύγχρονο φασισμό. Από την υποτιθέμενη κυριαρχία της Χρυσής Αυγής, το Μακεδονικό, μέχρι όποια άλλη πατριωτική μαλακία προκύψει.

Βέβαια διάφοροι έχουν πρόβλημα. Από τη δεκαετία του '90 που το ελληνικό κράτος αποφάσισε ένα νέο και σημαντικό κομμάτι της εργατικής τάξης να εγκατασταθεί παρανομοποιημένο σε μια σειρά από γειτονιές όπως η δική μας, ξεκίνησε ταυτόχρονα μια διαδικασία στελέχωσης, εκπαίδευσης και οργάνωσης μιας άμισθης "αστυνομίας". Ιδιοκτήτες διαμερισμάτων, μαγαζιών, διαχειριστές πολυκατοικιών - πρόθυμα έγιναν ρουφιάνοι, ρατσιστές, σαν από πάντα έτοιμοι να μας πουν πόσο γκέτο είναι η γειτονιά μας, πόσο «έχει πέσει η ποιότητα ζωής» και πόσο φοβούνται να κυκλοφορήσουν αν δεν έχουν αγκαζέ ένα μπάτσο. Εν τέλει, έτοιμοι να επιτηρήσουν κάθε πεδίο της ζωής μας.

Η μεσαία τάξη, ειδικά στη γειτονιά μας, οργανώνεται ήδη 30 χρόνια τώρα με το σχεδιασμό του ελληνικού κράτους, των θεσμών και των μηχανισμών του. Πρώτα σαν συλλογικός νους. Ύστερα σαν πρακτικές που ξεκινάνε από την ενασχόληση με το φωτισμό των πλατειών, τον καθαρισμό των τοίχων από συνθήματα και τη σύναψη σχέσεων με την ομάδα ΔΙ.ΑΣ. στο κοντινότερο τυροπιτάδικο και μπορούν να καταλήξουν σε ρατσιστικά πογκρόμ όπως αυτά το 2004 και το 2011. Είναι αναγκαίο να τους δείξουμε με λόγια και έργα πως είμαστε εδώ και δεν ξεχνάμε. Είναι αναγκαίο να τους δείξουμε πως όταν μιλάνε για τη γειτονιά μας μιλάνε για μας. Είναι αναγκαίο να τους κάνουμε να το βουλώσουν!

